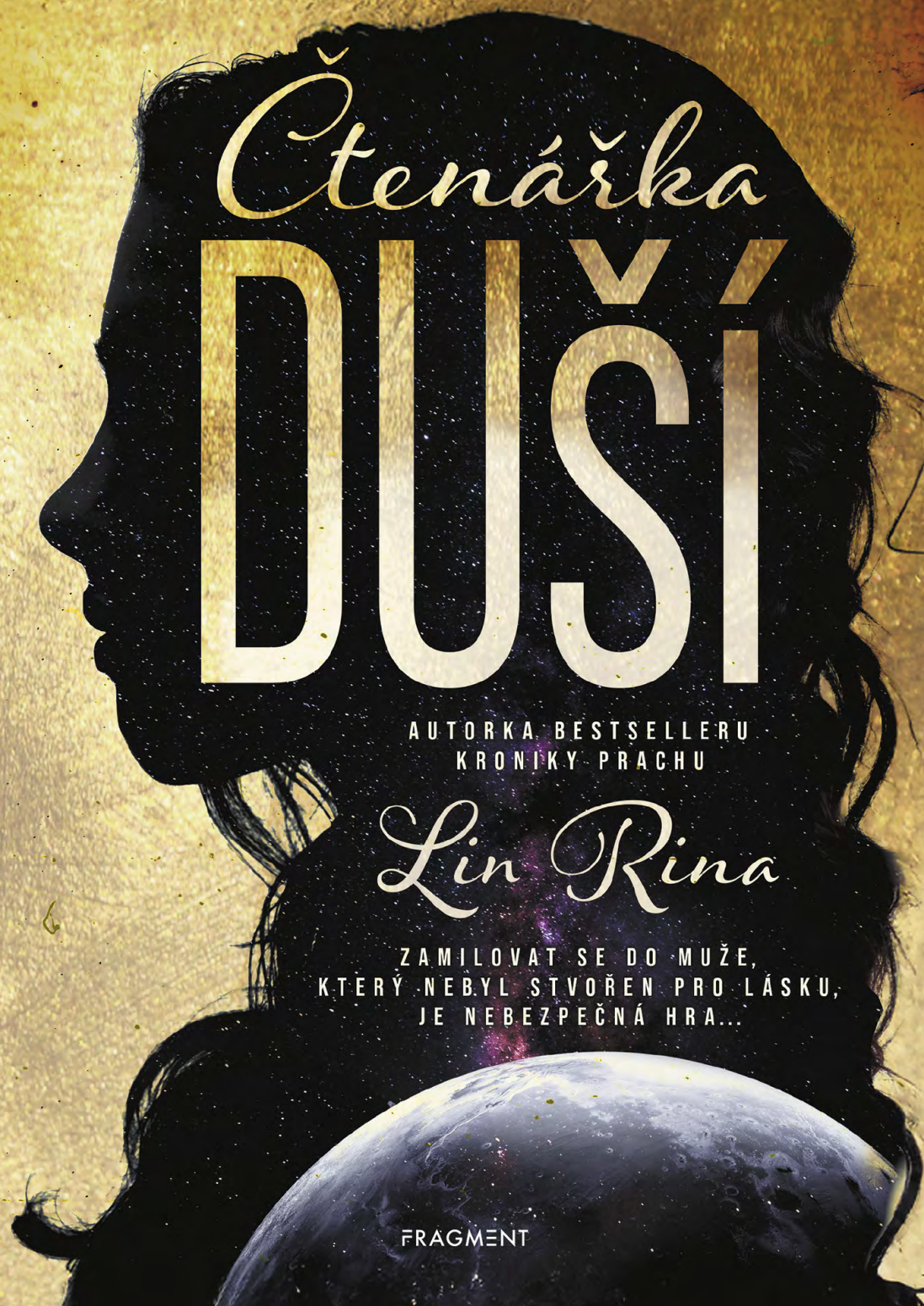

Čtenářka DUŠÍ

AUTORKA BESTSELLERU
KRONIKY PRACHU

Lin Rina

ZAMILOVAT SE DO MUŽE,
KTERÝ NEBYL STVOŘEN PRO LÁSKU,
JE NEBEZPEČNÁ HRA...

FRAGMENT

Čtenářka duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Lin Rina

Čtenářka duší – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Čtenářka
DUŠÍ

Lin Rina

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Lin Rina
Cover © Marie Grašhoff, 2018
Cover images © Ivan Farca; VALUA VITALY; Vadim Sadovski; R-studio;
BestPhotoStudio / Shutterstock.com
Translation © Barbora Špundová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7611-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7622-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7623-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7613-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mít měkké srdce v tvrdém světě
je odvaha, ne slabost.*

Katherine Henson

1

Duše

Zrovna jsem si zalezla do své skrýše, když mi kdesi vzadu v lebce začalo tupě tepat. Jenže tentokrát se takto neohlašovaly bolesti hlavy, nýbrž potíže docela jiného ražení.

Bleskurychle jsem popadla svou brašnu a vylezla z úzké štěrbiny v polorozbořené zdi, kterou jsem se dokázala protáhnout jen já a která mi už tolikrát poskytla útočiště.

Malá dutina v sutinách, která byla vlastně pouhým pozůstatkem rozpadající se vedlejší místnosti, byla něco jako můj domov, můj pokojíček, má postel.

Moje útočiště.

Tady na mě nedosáhli, ani těma svýma obříma silnýma prackama, ani svými zbraněmi. Tady jsem se mohla schovat a spát beze strachu, že mě okradou nebo chytí.

Dnes ale nadešel den, kdy mi takhle díra nestačila.

Důvodem byl Krung, jeden ze šakaliánů – humanoidní rasy z okraje známého světa. Nebo tak mi to alespoň říkali. Byl velký, nafoukaný, neotesaný a zlomyslný. A k mému štěstí i na svou rasu až neskutečně hloupý.

Pospíchala jsem na druhý konec ošetřovny, která představovala moje pracoviště, a na kratičkou chvilku jsem se zastavila, abych se zaposloučala a zjistila, kolik mám ještě času a jestli nestihnou sbalit něco víc.

Ale Krungův vztek, který mě v týle píchal jako jehličky, vřel jako vulkán a rychle se přibližoval.

Nebyl čas!

Přetáhla jsem si popruh tašky přes hlavu a rozeběhla se ke dveřím. Potřebovala jsem ven a dostat se chodbou dolů dřív, než se Krung na jejím druhém konci vynoří zpoza rohu.

Netušila jsem, co ho zase tak dostalo do ráže. Ale vlastně na tom nezáleželo, protože nejvíc jsem ho vždycky rozčílila já, takže si tak jako tak bude chtít vztek vylít na mně.

Vlastně jsem si za to mohla sama, měla jsem si dávat větší pozor.

Přitom jsem dělala všechno pro to, abych alespoň zachovala zdání. Kudrnaté vlasy jsem měla ostříhané nakrátko a rozčuchané, schválně jsem nosila extra volné oblečení a snažila se působit jako kluk. Cokoliv, jen aby ve mně viděli ještě dítě, a ne ženu.

Jenže bohužel jsem se v uplynulých čtyřech letech nevyhnutelně změnila. Moje štíhlá, vytáhlá postava se proměnila, získala křivky, a i můj obličej působil pokaždé, když jsem se podívala do zrcadla, o něco dospěleji.

Bála jsem se toho. Věděla jsem, jak se tu zachází se ženami. Tady jsme byli na trestanecké planetě.

Ačkoliv všechny bachaře už dávno pobili a zbytek Spojených systémů na nás nejspíš dávno zapomněl, bez kosmické lodi jsme tu byli dál uvězněni.

A aktuální osazenstvo téhle planety se skládalo výhradně z těžkých zločinců a jejich zhýralého potomstva.

Ženy tu byly nedostatkovým zbožím a člověk si dokázal velmi dobře představit, co se mu stane, když pohromadě žije banda

osamělých a násilnických mužů bez jakýchkoliv morálních zábran, mezi nimiž platí jen jediný zákon: právo silnějšího.

Než jsem proběhla dveřmi a s podkluzujícími podrážkami zahнула na konci chodby za roh, funěla jsem jako lokomotiva.

Naštěstí jsem byla až dosud podobných útoků ušetřená a ani jsem nikdy nebyla nucená ničemu takovému přihlížet.

Přesto jsem však myšlenky na ně nikdy nedovedla úplně pustit z hlavy, protože já sama jsem byla produktem takového opovrženého chování.

Moje máma mi to však nikdy nedala pocítit. Byla milující a trpělivá a vždycky mi říkala, že jsem to jediné, kvůli čemu stojí za to žít.

Jen mě opustila až příliš brzy.

Chytila jsem se za boky žebříku a sklouzla po něm dolů. Brát to jednu příčku po druhé by mě stálo příliš drahocenného času.

Rychle jsem běžela dál dolů, vybírala si ty nejpřímější cesty, až jsem po nekonečně dlouhé době dorazila ke skulině, jíž jsem se protáhla do spodní části rozpadlé stanice.

Srdce mi zběsile bušilo, v plicích mě nepředstavitelně páliło a každický sval v těle mi vibroval tak, že jsem se bála, že zkolabuju.

Prodírala jsem se sutinami, cítila, jak mi ostré hrany rozedírají dlaně, ruka mi podklouzla a já do chodby, která se za hromadou sutin nacházela, nakonec prakticky spadla.

Bezpečí. Celá roztřesená jsem zůstala ležet a na okamžik zavřela oči.

Krung mě zahlédl v umývárkách.

Obvykle jsem se chodívala sprchovat v noci, když všichni ostatní spali a hlídka byla venku a vyhlížela členy nepřátelských klanů. Jen tehdy, když se na mě neměl kdo dívat, jsem si svlékla oblečení, odmotala si z prsou stahovací obvaz a vychutnávala si teplý proud vody na kůži.

Ten den jsem ale měla za sebou operaci. Alexe při hlídce napadl pavouk veko a noha mu krvácela tak, že mi málem umřel na stole. Byla jsem od hlavy až po paty zašpiněná cizí krví. Spleené vlasy mi odstávaly do všech stran a zaschlá krev v každíčkém záhybu kůže mě začínala svědit. Obvyklou obezřetnost jsem pustila z hlavy, protože všechno ostatní překryl pocit odporu.

A teď jsem toho litovala. Protože Krung mě viděl. Tak, jak mě příroda stvořila. Jako ženu, dostatečně zralou na všechny jeho odporové fantazie. A chtěl si mě podmanit!

Zatím se mi pokaždé dařilo se z toho nějak vykroutit. O tom, co o mně zjistil, se samozřejmě nikde veřejně nezmiňoval. Kdo by se taky chtěl dobrovolně dělit? A tak když jsem se s ním měla setkat, vždycky jsem se snažila o to, aby u toho byl někdo další. Ale když posledně jeho frustrace přerostla únosnou mez, rozbil zámek na dveřích k ošetrovně a mně se jen o vlasek podařilo před ním uniknout do mé skříše. Vztekal se, zuřil, urážel mě ve svém i mém jazyce, vyhrožoval mi, že mě odtud vykouří, jestli se před ním příště zase takhle schovám. Řval, že mě dostane a že jsem jenom kus masa, ať si o sobě nemyslím, že jsem snad něco výjimečného.

V tom měl ovšem pravdu jen napůl, protože já *jsem* výjimečná. V mnoha ohledech.

Chvějícími se prsty jsem šátrala ve své tašce, až mi do dlaně vklouzla plechová krabička, kterou jsem s úlevou vytáhla. Otevřela jsem ji a vyndala z ní tři malé šedivé tabletky, které jsem si vložila mezi rty a bez zapití je spolkla.

Teď už nezbyvalo než čekat a doufat, že mě moje nemoc neschvátí dřív, než prášky začnou účinkovat.

Nesměla jsem utíkat. Nesměla jsem skákat, nesměla jsem běhat, v ideálním případě jsem se nesměla ani jakkoliv rozrušovat. Jakýkoliv stres mě mohl zabít a vlastně byl zázrak, že se to zatím nestalo. Stačila by jediná svalová křeč, nepatrně víc adrenalinu v krvi, a mé

srdce by selhalo, plíce zkolabovaly a nakonec by mé tělo přestalo fungovat úplně.

Ale už nějakou dobu jsem s tím žila, a i když mi neustávající bolesti svalů život zrovna dvakrát neulehčovaly, díky svému postavení laické zdravotnice jsem měla snazší přístup k lékům, které mě alespoň prozatím chránily před nejhorším.

Moje máma byla lékařka, dokonce vystudovaná. Přinejmenším předtím, než zapíchla nějakého chlapa, čímž si vysloužila doživotní trest. Velmi brzy mě naučila, co musím umět, abych byla pro svůj klan dostatečně cenná a oni mě neuvařili k obědu a nesnědli.

Po mámině smrti jsem zaujala její místo na ošetrovně a až doteď jsem si vedla poměrně obstojně. Přirozená touha po vědění mi to v mnohém usnadňovala.

Největší výhodu mi však vždycky přinášel můj dar, moje zvláštní schopnost.

Kromě mámy jsem o něm nikdy nikomu neřekla. A ani ta si vlastně nedovedla tak docela vysvětlit, jak je něco takového vůbec možné.

„Nejspíš je to kvůli tvému otci,“ pronesla jednou, ačkoliv to byl poněkud vágní argument. Neměla totiž tušení, kdo můj otec byl.

Mému nadání jsme říkaly *schopnost číst v duších*. Těžko by se to dalo popsat nějak jinak. Bylo to jako mít další smysl navíc. Jako vidět myslí. Když jsem zavřela oči a soustředila se, cítila jsem všechny duše, které se nacházely v dosahu. Čím větší úsilí jsem do toho vložila, tím dál jsem mohla dohlédnout.

Dokázala jsem vidět všechny vnímající bytosti a každá z nich byla stejně jedinečná jako tvář, k níž patřila. Pokud jsem tu osobu znala, poznala jsem podle její duše, kdo to je. A čím víc jsem člověka poznávala, tím hlouběji jsem mohla nahlédnout. Stav mysli, nálada, záchvěvy emocí, výjimečně dokonce i útržky myšlenek a probleskující obrazy.

V průběhu let jsem se v interpretování pocitů druhých zdokonalila a dovedla z nich odvodit myšlenky dané osoby, odhadnout, jaké z nich budou vyplývat činy. A to mi pomáhalo přežít.

Účinná látka z tablet pomalu zapůsobila a mně se začalo líp dýchat. Vyčerpaně jsem se zhluboka nadechla, vychutnávala si kyslík v plicích, a po několika minutách jsem se dokonce zvládla posadit.

Krčila jsem se v chodbě, která byla na začátku zasypaná a dalo se do ní dalo vlézt jen úzkou průrvou. Jako dítě jsem se jí protáhla hravě, ale poslední dobou jsem si musela dávat pozor, abych se v ní nezasekla boky. Pokud vím, byla jsem jediná, kdo se tudy dovedl protáhnout a dostat se do opuštěné části stanice, kam chodba vedla.

V téhle části se kdysi nacházelo vlastní vězení. Nedaleko odtud byla brána vedoucí na okružní ochoz, podél něhož byly rozmístěné cely. Od zábradlí vysokého zhruba do pasu se dal přehlédnout celý kruhový prostor. Kdysi dávno tu stávaly stoly a lavice, kde se vězni scházeli na jídlo, hráli karty nebo se vzájemně snažili zabít.

Teď tu bylo jen velké jezero naplněné vodou unikající z čistící nádrže. Kapky sem dopadaly jako lehký deštěk od stropu, skapávaly do jezera, čeřily vodní hladinu a prosakovaly malými trhlinami v zemi dál do hloubky.

Jako dítě jsem sem často chodila plavat.

V černé vodě se to hemžilo množstvím nejrůznějších stvoření a já pod sebou cítila jejich duše, jak si živoří v klidných, plynulých pohybech.

Když jsem svůj smysl ještě víc napnula a dotkla se bažin ukrytých pod pískem, našla jsem i tam další duše.

Netušila jsem, jak se sem dostaly. Ale byly tu, a přestože jsem věděla, že musí být nebezpečné, nechávaly mě na pokoji. Vlastně stejně jako všechna zvířata obecně. Dokonce i ti bestiální pavouci veko, kteří přebývali venku ve svých norách v pouštním písku

a jen čekali na to, až budou moct své tesáky ostré jako dýka někomu zarýt do masa.

Možná to bylo kvůli mému daru. Jistá jsem si tím ale nebyla.

Posbírala jsem síly a nechala svou mysl vystoupat do vyšších pater, kde právě zuřil Krung a pustošil mi ošetřovnu. Ulevilo se mi, že nejsem nikde poblíž.

Právě k němu spěchal někdo další, popadli ho a vyvlekli z místnosti. Byli to Alex a Cobal. Však oni už ho přivedou k rozumu. Alespoň protentokrát.

Nechala jsem jezero po své levici a prošla další bránou, v níž kdysi bránily v přístupu automatické dveře. Teď byly vytržené z pantů a já zprohýbaný kov jen překročila, prošla zničenou přechodovou komorou a vydala se chodbou do neprozkoumaného labyrintu průchodů a menších chodeb za ní.

Mnohé z nich už jsem měla prošlé, ale pobyt tady dole ve mně pokaždé zanechával stísnující pocit, a tak jsem se sem příliš často na průzkum nevydávala.

Pár místností jsem už prohledala, ale neobjevila jsem nic cenného, co by předtím, než se to tu celé zřítilo, nevyrabovali ostatní. Ale pořád tu ještě bylo dost dveří, do nichž jsem zatím nevšlula a které před zemětřesením byly zamčené.

Všechno to začalo meteoritickou bouří, která udeřila na naši planetu. V jejím důsledku došlo k silným zemětřesením a písečným vichřicím, které postupně zničily polovinu stanice a umožnily vězňům převzít kontrolu nad touto planetou.

Spousta dveří byla vytržena z pantů poté, co se celá věznice uprostřed propadla a jedna strana se o několik stupňů sesunula.

Prošla jsem kousek dál mírně se svažující chodbou. Šedé stěny, zašlý kov a rudý písek v každé štěrbině. Aniž bych měla skutečný cíl, znovu jsem zabočila doprava do komplexu, kam jsem nikdy předtím nevstoupila, protože uprostřed místnosti visela na řetězu

mrtvola nějakého velitele mumifikovaná neustálým teplem. Hák měla propíchnutý skrz žebra.

Tělo bylo tak scvrklé, že už mě neděsilo tolik jako dřív, když ještě všude byla všudypřítomná krev a pach smrti.

Rychlým krokem jsem mrtvolu obešla a snažila se ignorovat bolestivé lupnutí v kolenou, když jsem se sklonila, abych mohla projít zborceným rámem dveří, a na druhé straně jsem sešla po úzkém schodišti dolů. Skromné nouzové osvětlení na některých místech problikávalo a já se kousla do spodního rtu. Nejradši bych se otočila na patě a vrátila se.

Byla jsem slabá povaha. I když by se dalo usuzovat, že po všem tom čase stráveném mezi zločinci a vrahy, po všech těch otevřených ránách a zlámaných kostech, které jsem ošetřila, bych už pomalu měla být otrlá, nebyla jsem. Byla jsem drobná, s rameny vytaženými vysoko k uším a plachým pohledem, a mnohdy mě vylekal i můj vlastní stín.

V tlumené záři nouzového osvětlení jsem identifikovala kovové dveře neurčité barvy, sotva rozeznatelné od stěn chodby. Sice nebyly zamčené, ale panty měly zrezivělé a zohýbané, a když jsem se je pokusila otevřít, vrzaly tak srdceryvně, jako by v jinak absolutním tichu sténaly bolestí.

Opatrně jsem vstoupila do prostoru, který se nacházel za nimi. Mé kroky rozvířily prach a písek, který mě zalechtal v nose.

Přede mnou se nacházelo jakési skladiště. Všude kolem se povalovaly bedny nejružnějších velikostí, ze dřeva, kovu – a dokonce i z kartonu. Jednu z nich jsem otevřela, nakoukla dovnitř a ke svému překvapení jsem v ní našla několik konzerv, které jsem opatrně vytáhla.

Ačkoliv jsem měla ze svého nálezu radost, cítila jsem se nesvá. Něco tady nehrálo. Vnímala jsem to. Jako by tu na mě číhalo cosi, co jsem zatím neviděla.

Nade mnou se ozvalo lehké tepání a já sebou trhla. Loktem jsem vrazila do krabice plné konzerv a ta se na nerovném povrchu

zakymácela. Rychle jsem se ji pokusila zachytit, ale už bylo pozdě a ona s hlasitým žuchnutím spadla na podlahu.

Srdce mi zběsile bušilo do žeber, při každém dalším stahu mě bodalo a já uvažovala, proč mám dojem, že se dneska usilovně snažím přijít o život.

Opřela jsem se o podivnou podlouhlou kovovou truhlu s klenutým víkem a zhluboka se nadechla prašného, zatuchlého vzduchu.

Pak jsem na krátký okamžik zavřela oči a nastražila svůj extra smysl. Netrvalo ani vteřinu a přímo nad sebou jsem ucítila dvě osoby. Byly to silné duše, obě velmi výrazné.

Tigris a Vento, dva muži, jeden centrální člověk a jeden tolánec, které bylo záhodno si radši držet od těla. Vzájemně se nechávali na pokoji jen proto, že je ještě nenapadlo, že by v tom druhém mohli spatřovat nebezpečí.

Náčelníkovi našeho klanu zůstávali věrní jen z toho důvodu, že z něj měli strach. Kdyby je však někdy někdo upozornil na to, že oni sami mají dost síly, aby to Bozovi nandali, nejdřív by zabili jeho a pak by se nejspíš rozcupovali navzájem.

Rozložení mocenských sil bylo v těchto časech poněkud vratké, protože jsme postrádali společného nepřítele.

Klany na severu ustupovaly dál a dál nebo padly za obět pavoukům veko. Měli jsme ve svých rukách jedinou obyvatelnou stanici na celé planetě a nikdo se k nám neodvažoval přiblížit, protože Boz byl brutální chlap bez svědomí a bez slitování.

Vědomí toho, že vím, odkud se to klepání ozývá, mě trochu uklidňovalo a já doufala, že oni naopak řinčení konzerv neslyšeli. V žádném případě jsem nehodlala přijít o své poslední bezpečné místo tady dole. Protože o Ventovi jsem věděla, že si mě už několikrát prohlížel.

Nebyl hloupý. Přinejmenším byl chytřejší než Krung. Dokázal si spočítat, že už mi není deset ani jedenáct.

Soustředila jsem se, snažila vnímat detaily jejich duší, abych zjistila, jestli mě slyšeli, když vtom se na okraji mé pozornosti zablýskla celá armáda maličkých jiskřiček duší.

Polekaně jsem otevřela oči a otočila se čelem vzad. Nikdo tu nebyl! Ani člověk, ani zvíře. Nebo alespoň žádné dost velké na to, aby mohlo mít duši.

Že by se mi to světélkování jen zdálo? Téměř neochotně jsem oči znovu zavřela a... neviděla vůbec nic. Žádnou záři ani jiskření. Možná si ze mě mé smysly jen tropily šprýmy. Nejspíš už toho na mě prostě bylo za ten den moc.

Pohroužila jsem se do sebe, zklidnila dech, soustředila se na své okolí. Nad sebou jsem cítila oba muže, sotva pět set metrů odtud v jezeře rejčili vodní tvorové – a pak se zase objevila ta slabá záře.

Tentokrát už mě to tolik nevylekalo a snažila jsem se ovládnout svou mysl a soustředit se. Odsunula jsem do pozadí tvory v jezeře stejně jako oba muže a zaměřila svoje vědomí jen na tuhle místnost plnou beden a krabic.

Když se mi ji podařilo zachytit, záře zesílila a proměnila se v nejmíň dvě desítky duší. Byly tak slabé, že jsem nedokázala rozeznat, co jsou zač. Lidé? Stvoření z jiných planet? Zvířata? Nebyly v nich žádné emoce, žádné myšlenky, žádné vlnění v klidné existenci.

Se zavřenýma očima jsem se mezi nimi pomalu přesouvala, a když jsem si jedné všimla přímo před sebou, prudce jsem odtáhla ruce. Otevřela jsem oči a zírala na podlouhlou truhlu, která silně připomínala rakev. Po zádech mi běhal tak nepříjemný pocit, až jsem se otrásla.

Bojovala jsem sama se sebou, prsty jsem si mnula rozpraskaný spodní ret, až jsem se konečně rozhodla. K opačnému konci truhly

to bylo jen pár kroků a já odhrnula stranou další kartonovou krabici, která byla položena nahoře. Pod ní se objevilo úzké okénko pokryté prachem.

Poněkud krkolomně jsem na bednu vylezla, přetáhla si rukáv přes dlaň a odhodlaným pohybem otřela sklo kapsle.

Srdce se mi rozbušilo, přemlouvala jsem samu sebe, a přece jsem se bála, co uvidím. Moje představivost pracovala na plné obrátky, malovala monstra a stvoření, která se chystala sklo roztržít a rozcupovat mě na kusy.

Ale zatímco jsem dál bojovala se svými strachy, opatrně jsem do kapsle nahlédla a pohledem ulpěla na rysech lidského obličeje.

Srdce se mi na okamžik zastavilo. Téměř s úctou jsem se sklonila nad okénko, kterým se dalo nahlédnout dovnitř, a zahleděla se do tváře nějakého muže.

Za svůj život už jsem viděla spoustu tváří mužů nejrůznějších živočišných druhů. Většina z nich byla drsná a zjizvená a všichni do jednoho ve mně vzbuzovali odpor.

Ale tenhle byl jiný. Jeho tvář byla souměrná a jeho pleť působila bledě jako křída. Vysoké lícní kosti z ní ostře vystupovaly a dodávaly mu hrdý výraz. Nos měl rovný a rty tak klenuté, jako by byly nakreslené. Na vysokém čele mu spočíval stočený pramínek tmavých vlasů.

V prvním okamžiku jsem si myslela, že je mrtvý – ale pak jsem si uvědomila, že jsem zahlédla jeho duši. V tu chvíli mi došlo, co to znamená.

Ten muž byl zmražený.

Jen se sebezapřením jsem odtrhla pohled od jeho tváře a rozhlédla se po dalších truhlách, o nichž jsem teď už věděla, že jsou to kryokapsle. Na první pohled jsem jich napočítala asi sedm, všechny obestavené krabicemi, a pak jsem se otočila zpátky k muži pod mnou.

Přejela jsem si jazykem po suchých rtech a naklonila se ještě víc dopředu, až jsem na víku prakticky ležela a předloktími se opírala o sklo.

Nemohla jsem si pomoci, musela jsem si přiznat, že za celý svůj život jsem ještě nikdy neviděla nikoho tak krásného.

2

Bez lásky

Zasněně jsem civěla na zavařovací sklenici, kterou jsem držela v rukách, a pozorovala organismy, které se v ní pohupovaly sem a tam ve svém vlastním rytmu. Pěstovala jsem je ve skle, abych z jejich sedimentů mohla vyrábět léky.

Ale přestože přede mnou na stole ležel blok s protokolem a já v prstech otáčela tužkou, v myšlenkách jsem se nacházela někde jinde.

U jeho tváře. U toho muže, jehož obličej jsem si několik hodin fascinovaně prohlížela. Každíčkou prohlubeň, řasy, lícní kosti, silnou bradu a krk, na němž se pod dokonalou pletí napínaly šlachy. Těžko uvěřit, že něco tak dokonalého vůbec mohlo existovat.

Výřez ve víku mi odmítal odhalit zbytek jeho postavy, ať už jsem se pokoušela do kapsle nahlédnout z jakéhokoliv úhlu.

Ale na tom beztak nezáleželo. Alespoň jsem se o tom snažila samu sebe přesvědčit.

Nejlepší by bylo prostě zapomenout na to, co jsem viděla, sebrat konzervy a už se tam nikdy nevracet.

Stejně to nemělo význam. Ty kryokapsle byly staré a nebyly ani vybavené autonomní funkcí probuzení. Navíc ani na své skromné

ošetřovně jsem neměla k dispozici přetlakovou tepelnou komoru, abych toho muže mohla vrátit zpátky mezi živé bez úhony.

A ještě k tomu jich bylo tolik. Se zavřenýma očima jsem napočítala téměř dva tucty duší, z nichž některé byly pohřbené pod sutí v zadní části místnosti. Třiadvacet lidí, které někdo zmrazil a uložil ve skladišti uvnitř vězení.

Ale proč by to někdo dělal?

Proč by zmrazili někoho, koho stejně odvezli na trestaneckou planetu? Jako by ho chtěli potrestat dvojnásob.

Možná že byli nebezpečnější než ostatní vězni, a tak bylo lepší je zastavit, vyhnout se zbytečnému riziku. Ale nebylo by pak jedno-dušší je zabít? K čemu to všechno?

Čím častěji jsem si však tvář toho muže vybavovala, tím míň nebezpečný mi připadal. Byl tak krásný, a muži, které jsem znala, byli krutí. Nedokázala jsem si představit nikoho, kdo by mohl být ještě horší než oni.

„Kde ses zase toulala, lil’Pid?“ pronesl kdosi, až mi zavařovací sklenice leknutím vypadla z ruky.

Pidja se jmenovala moje maminka a jako dítěti mi začali přezdívat lil’Pid – *malá Pidja*.

Vlastně mi to tak vyhovovalo. Dokud mě považovali za dítě, vyhnula jsem se tím spoustě potíží. Spíš jsem se měla na pozoru, když mě někdo oslovil mým pravým jménem.

Velká šupinatá ruka zachytila sklenici ještě během pádu a ležérně ji postavila na stůl vedle mě.

Byl to Cobal, který si mě teď pozorně prohlížel svýma žlutýma ještěřímá očima. Snažila jsem se mu do nich nedívat. Pokud to jen trochu šlo, nechtěla jsem, aby na mně poznal, že se něco změnilo.

„Byla jsem se jenom trochu projít,“ prohlásila jsem tiše a uklidila sklenici zpátky mezi ostatní do police.

Skříňka na léky byl jediný kus nábytku v místnosti, který Krung ušetřil. Zbytek ošetřovny byl naprosto zrušeno. Lehátka převrácená, světla rozbitá, jeden z mých pracovních stolů promáčkнутý a druhý rozlomený napůl. Chirurgické nástroje se válely po celé podlaze. Krabice s obvazovými materiály se při nárazu do zdi roztrhla a bílé pruhy gázy se rozkutálely do všech stran.

„No jasně. Vždyť je to přece tak skvělé pro tvé svaly,“ poškleboval se Cobal. Z jeho hlasu prýštila ironie.

O mé nemoci vlastně skoro nikdo nevěděl. Diagnostikovala mi ji máma a ukázala mi, jak s ní žít. Kromě ní o mém stavu věděl ještě vůdce našeho klanu Boz, proto jsem nemusela sloužit žádné služby navíc.

A taky Cobal.

Neřekla jsem mu to, prostě si v určitý okamžik sám dal dvě a dvě dohromady. Tvrdil, že má na tyhle věci čich, a vzhledem k tomu, že v anatomii ještěroidů jsem se nijak zvlášť nevyznala, nezbývalo mi než mu věřit.

„Schovávala jsem se před Krungem,“ přiznala jsem a vzala si další sklenici z řady, abych alespoň předstírala, že dělám nějakou práci.

Cobal zachrčel skrz velké nozdry a otočil ještěří hlavou, jako by hledal místo, kam by si mohl sednout.

Mou jedinou židli bohužel Krung rozsekal na třísky, a tak si Cobal přitáhl kovovou bednu, posadil se na ni a ignoroval, že se pod ním její víko povážlivě prohnulo.

Jestli ji mám ještě někdy otevřít, budu s tím potřebovat pomoc.

„Co ho tak vytočilo?“ zeptal se Cobal. Nahlas jsem si povzddechla.

„Že jsem nebyla tady,“ vyhnula jsem se jeho otázce a dál otáčela zavařovací sklenicí v ruce. Vážně jsem tuhle diskusi chtěla vést? A ještě ke všemu s ještěroidem?

No, možná byla tohle moje nejmenší starost. U něj jsem se alespoň nemusela strachovat, že by se na mě vrhl.

Cobal na mě dál zíral a já proklínala jeho schopnost prakticky nemrkat. Prostě jen mlčel, odolával tichu, které mezi námi nastalo, a čekal, až začnu mluvit. A já věděla, že to budu já, kdo ustoupí – i kdyby jen proto, aby konečně přestal zírat.

„Chtěl, aby... abych se mu podvolila,“ zašeptala jsem. Ani jsem si nebyla jistá, jestli mě Cobal vůbec mohl slyšet.

Ještěroid však jako na potvrzení konečně zamrkal a naklonil hlavu ke straně. „On se s tebou chtěl pářit?“ konstatoval překvapeně. Prudce jsem zavrtěla hlavou.

„Pářením se to dá nazvat jen tehdy, pokud by to bylo za účelem rozmnožování a po oboustranném souhlasu. Ve všech ostatních případech se tomu říká znásilnění!“ prohlásila jsem téměř neomaleně a ovinula si paže kolem těla, abych zastavila třes, který ve mně to slovo spustilo.

„Chápu,“ prohlásil Cobal, ačkoliv jsem pochybovala, že tomu skutečně rozumí.

Kdybych to měla nějak pojmenovat, byl by tenhle ještěroid nejspíš nejbližší tomu, čemu se říká kamarád. Zajímal se o to, jak se mám, dokonce mi tu a tam nabídl pomoc, a hlavně pro mě nepředstavoval žádné akutní nebezpečí, i když jeho vzhled byl poněkud odstrašující.

Ale abych čekala, že ode mě bude držet dál všechny chlapy, kteří se mi chtěli dostat do kalhotek, to už bych po něm nejspíš chtěla příliš.

Už jen proto, že Cobal nikdy tak úplně nepochopí, v čem přesně spočívá problém.

Možná byla jeho rasa prostě jiná. Nevím. Neznala jsem nikoho dalšího jako on a Cobal o sobě moc nemluvil.

„Neměl bych...“, nadechl se a já už teď věděla, že nabídka, kterou se mi chystá udělat, by byla absolutní nesmysl.

„Přišel jsi za mnou z nějakého důvodu, nebo ses prostě jen nudil?“ skočila jsem mu jakoby mimochodem do řeči a plaše se usmála.

Cobal si odfrknul. Samozřejmě že můj trik okamžitě prohlédl, ale nijak to dál nekomentoval. „Mám něco s nohou.“

Překvapeně jsem zamrkala, protože jsem nepočítala s tím, že by skutečně mohl mít nějaký důvod se tu objevit.

„Ach, dobře! Tak mi to ukaž,“ vyzvala jsem ho a s kamennou tváří jsem se zvedla z převráceného kbelíku, na němž jsem seděla. Nohy mě příšerně bolely a záda jsem měla celá ztuhlá. Ale měla jsem cvik v tom nedat na sobě nic znát. Nepotřebovala jsem, abych vypadala ještě slabší, než jsem byla i bez toho.

Nakonec se jednalo jen o neškodnou vyrážku mezi dvěma deskami krunýře, kterou si Cobal rozškrábal tak, že se mu kůže zanítila. Namíchala jsem mu mast z podkožního tuku ježatého gulgura a několika antiseptických minerálů a poučila ho, že si má postižené místo mazat třikrát denně. Měla mu spíš zklidnit svědění a zabránit tomu, aby si to ještě víc rozškrábal, než že by mohla vyrážku opravdu zahojit.

Musela jsem doufat, že ta se zlepší sama. V léčbě zranění a nemocí humanoidních druhů jsem sice byla zběhlá, ale s neduhy jiných druhů už jsem tak obeznámená nebyla. A velké ještěrky definitivně patřily k těm, o kterých jsem toho věděla spíš míň než víc.

Cobal vděčně odešel a já si mohla zase užívat ticho. Chvilku jsem uvažovala, že se vrátím ke svým zavařovacím sklenicím nebo že začnu uklízet ten chaos, který tu po sobě zanechal Krung.

Ale cítila jsem se slabá a unavená, a tak jsem si prostě jen zalezla do svého pelechu ve zdi. Když se moje hlava dotkla polštáře a krk se trochu uvolnil, nahlas jsem si povzdechla. Ta nikdy neutuchající bolest svalů mě ubíjela.

Zadívala jsem se nahoru a prohlížela si věci zavěšené z nízkého stropu nade mnou. Byly to nejrůznější předměty, které jsem našla a jejichž účel, ať byly na pohled sebekrásnější, se mi stále ne a ne vyjevit.

Zavřela jsem oči, zaposlouchala se do zvuků stanice a pokusila se svým smyslem projít všechny, se kterými jsem tu byla už tolik let prakticky uvězněná. A nejspíš tu s nimi zůstanu uvězněná do smrti.

Ačkoliv Boz měl původně samozřejmě jinou představu. Ve svých plánech chtěl nejdřív zcela vyhladit ostatní klany a na základě dokumentů, které podle jeho přesvědčení někde ukrývaly, postavit vesmírnou loď, co by nás odtud odvezla.

Pochybovala jsem o tom, že má pravdu. Kdyby ostatní klany skutečně měly komponenty, ze kterých by se dala postavit kosmická loď, už dávno by to udělaly a neživořily by polomrtvé žízni někde ve skalách, kde je zaživa požírají pavouci veko.

Možná to věděl i sám Boz a říkal to jenom proto, aby podpořil morálku. Mezi muži probíhaly neustálé souboje o moc, uplatňoval se zákon silnějšího, a určitě nebylo snadné udržet otěže v ruce.

Prošla jsem všechny muže, zhodnotila jejich náladu a pokusila se odhadnout, jestli brzy znovu nedojde k bojům. To mělo totiž zásadní vliv na moje rozhodnutí, jestli se půjdu najíst dolů, nebo si otevřu nějakou z konzerv, které jsem měla schované tady pod matrací.

Těch pár žen mezi námi jsem jako obvykle přešla bez povšimnutí. Byly to všechny do jedné smutné postavy, které se poddaly svému osudu a které měly dokonce několik *štamgastů*, již je na oplátku chránili před ostatními muži.

Krung měl tu smůlu, že na žádném z takových seznamů nefiguroval, a navíc byl příliš velký zbabělec na to, aby si to rozházel s někým, kdo by chtěl svou „partnerku“ bránit. Našla jsem ho nabručeného o kus níž v jeho kajutě. Cobal se zmínil, že má domácí vězení kvůli tomu, jak zdemoloval ošetřovnu, čímž ohrozil zdraví a života ostatních mužů.

Pro mě to bylo jediné dobře.

Netrvalo dlouho a moje mysl se zatoulala ještě o kus dál a má pozornost se obrátila ke skladišti, v němž jsem se zdržovala jen před několika hodinami.

Ted', když jsem věděla, co hledám, jsem doutnající světélka snadno našla a najednou jsem si nedokázala představit, že jsem si jich nikdy dřív nevšimla.

Nacházela jsem se bohužel moc daleko, než abych je mohla blíž prozkoumat, a studovat je z takové dálky mě stálo příliš sil.

Zamrkala jsem, abych se těch duší zbavila, a otočila se na bok. Tupě jsem civěla na šedou kovovou zeď a upravila si hrudkovitý polštářek pod hlavou.

Život byl bezútešný sled bezvýznamných událostí, které všechny sloužily jedinému účelu: přežít. Bylo to únavné a vyčerpávající a já tušila, že můj život už moc dlouho trvat nebude.

Žila jsem v tomhle světě už osmnáct centrálních let, a ještě jsem z něj nic nepoznala. Tady uvnitř se nacházela jen rezavá ocel, špinavé oblečení a oplzlí chlapi. A venku za dveřmi existoval jen rudozlatý písek, horko a pavouci veko.

Máma mi dřív vždycky vyprávěla o svém domově. O stromech, zelených parcích a krásném, tyrkysově modrém moři. Povídala o *koníčcích, zábavě a přátelství*. A taky mi vyprávěla pohádky, kterých jsem se jako dítě nemohla nabažít.

Moje nejoblíbenější se jmenovala *Kráska a zvíře* a byla o zakletém princovi a prosté dívce, která se do něj zamilovala, přestože vypadal jako netvor, a zbavila ho tak prokletí.

Mamka mi ten příběh musela vyprávět pořád a pořád dokola a já se na ni zasněně dívala a přemýšlela o tom, jestli se i já jednou zamiluju.

Ale ona se na mě tehdy jen smutně podívala. „Dřív bych tě rozhodně ujišťovala, že ano. Ale nechci ti lhát, Dayo,“ řekla a přitáhla si mě k sobě. „Na téhle planetě žádná láska není.“

3

Krev

Probrala jsem se uprostřed noci a nevěděla, co mě probudilo. Všude vládlo ticho a tmu projasňovalo jen několik pohotovostních světylek matně poblikávajících na lékařských přístrojích v ošetrovně.

Vykoukla jsem ze svého úkrytu a nezahlédla nic neobvyklého.

Nemohla jsem se však zbavit nepříjemného pocitu, že mě probudilo něco konkrétního, a tak jsem si navzdory únavě povzdechla a vklouzla do svých obnošených bot. Zrovna jsem si utahovala tkaničky, když mě to uvědomění zasáhlo jako rána nožem do zad.

Kolem se potulovaly duše. Celá *spousta* duší. Plížily se chodbami, ale to by mě normálně nevyděsilo. Děsivé bylo, že tyhle duše sem nepatřily.

Co nejrychleji jsem vylezla ze své díry ve zdi, neslyšně se spustila na podlahu ošetrovny a přeběhla ke dveřím.

Soustředěně jsem sledovala pohyb těch duší a vyklouzla jsem na chodbu. Nacházely se o patro pode mnou, na úrovni brány. Netušila jsem, jak se dostaly dovnitř, ale jedno bylo jisté: neplánují nic dobrého.

Rozeběhla jsem se chodbou směrem k žebříku, jen abych se vzápětí zase otočila nazpět. Vetřelci každou chvíli zabočí za roh, a pak by měli na spodní konec žebříku dokonalý výhled.

To znamenalo, že to budu muset vzít oklikou.

Zhluboka jsem se nadechla, pokusila se alespoň trochu uklidnit svůj tep a spěchala zase zpátky. Snažila jsem se nedělat žádný hluk a proklínala se, že jsem si s sebou zapomněla vzít tašku se svými léky.

Stačil by jediný záchvat, a mohla bych být mrtvá. Ale teď nebyl čas se pro ni vracet. Vetřelci se brzy dostanou do kajut ostatních. A pak to nebude hezké.

Kde sakra vězí hlídky?

Seběhla jsem po schodech, brala je po dvou a teprve na posledním schodu jsem se zarazila. Cítila jsem jejich duše, viděla mihotání jejich pocitů jako odporné záblesky v moři temnoty.

Byli příliš blízko. Já byla příliš pomalá.

To znamenalo, že jediná možnost, jak varovat ostatní, než je zmasakrují ve spánku, byla prostě je všechny vzbudit. Ale to bohužel taky znamenalo upoutat pozornost na sebe.

Znovu jsem se zhluboka nadechla, vydechla, sebrala všechnu odvalu a přitiskla dlaně sevřené v pěst k hrudi. A pak jsem otevřela pusu a rozkřičela se. Křičela jsem, co mi síly stačily, tak pronikavě, že to nikdo na téhle tiché planetě nemohl přeslechnout.

Vetřelci se okamžitě zastavili, jejich pozornost se stočila mým směrem. Teď už ale bylo pozdě na to, aby mě zneškodnili. Spáči se probouzeli. Jejich duše se vynořovaly z ponuré mlhy snů nahoru na povrch a jejich prvním pocitem byla naléhavá ostražitost. Povedlo se. Na rty se mi vkradl potutelný úsměv, když vtom jsem uviděla chlapa, který si mě všiml a překvapeně sklopil zbraň.

Tělem mi projel šok, zoufale zřetelně jsem si uvědomovala pálení v plicích a bylo mi jasné, že nebude trvat dlouho, než tomu chlápku dojde, že by mě měl považovat za nebezpečí.

Nebo ještě hůř.

Vzala jsem nohy na ramena, dvakrát se nerozmýšlela a vyběhla po schodech zase zpátky nahoru.

„Je tam nějaká holka,“ uslyšela jsem ho křiknout na jeho kumpány, načež se na schodech ozval spěšný dusot tvrdých podrážek. Za mými zády se rozhořel hněv a burácel za mnou jako bouřkový mrak.

Za hněvem se však skrývaly podstatně temnější emoce.

„Ta bude moje!“ zařval nějaký další hlas. Když jsem v něm zachytila temné vzplanutí, které se táhlo mým směrem a chňapalo po mně svými odpornými pařáty, přešel mi po zádech ledový mráz.

Ach ne! Všichni chlapi jsou vážně stejní. Nestvůry bez mozku ovládané těmi nejnižšími pudy.

„Ne, ne! Já si ji chytím dřív,“ zasmál se ten první odporně. V tu chvíli jsem si vynadala, že jsem radši nezůstala ve své skrýši, místo abych se do toho takhle neuváženě vrhla.

Ale copak jsem měla na vybranou?

Běžela jsem, co mi nohy stačily, což bohužel nebyla nijak závratná rychlost. Vtom mě popadla čísi ruka a škusla mnou dozadu, až se mi zvrátila hlava. Na okamžik jsem ztratila orientaci, a když mě jakési ruce strhly k zemi, snažila jsem se kolem sebe rozdávat rány.

Námahou jsem lapala po dechu a hrudník se mi svíral čím dál intenzivněji. „Ne,“ vyjekla jsem zoufale, když mě váha cizího muže přitiskla k zemi a já se nemohla nadechnout.

Panika mě oslepovala a ochromovala a moje srdce sevřela křeč.

Tohle bude můj konec. Takhle umřu. Bez toho, aniž bych v životě něco viděla nebo zažila. Zadušená násilníkem, který si všimne, že jsem po smrti, až když se mnou skončí.

Páchl potem a hnilobou, takže jsem otočila hlavu, abych neměla v nose jeho zběsilý dech.

„Já ji viděl první!“ zaječel ten druhý muž, který nás teď dohnal a útočníka ze mě shodil.

Do plic se mi konečně dostala trocha kyslíku a vrátilo se mi alespoň tolik duchapřítomnosti, abych se od těch dvou soupeřících zvířat vzdálila.

Vypotácela jsem se na nohy, ignorovala bodavou bolest na hrudi, pálení svalů i tepání ve spáncích.

Ne, byla jsem ochotná bojovat, alespoň nakolik to půjde. Ještě jsem nebyla připravená zemřít! Rozhodně ne tady na téhle chodbě. Ne, dokud znovu neuvidím *jeho* tvář. Bez ohledu na to, jak pošetilé to bylo.

Doběhla jsem k žebříku vedoucímu zpátky nahoru, okolí jsem téměř nevnímala a přistála přímo uprostřed boje o naši stanici.

Vento právě vytahoval nůž z břicha jednoho útočníka, zatímco Tigris vedle něj železnou tyčí roztříštil lebku dalšího. Klany se do sebe pustily jako divá zvíř.

Krev. Všude byla krev. Krev nejružnějších barev, podle formy života, z níž prýštila, se rozlévala po zemi a stěnách jako nějaké bizarní umělecké dílo. Kdybych nebyla tak omámená nedostatkem kyslíku, vyděsilo by mě to natolik, že bych se nejspíš položila.

Ale křeč svírající mé srdce se zhoršovala, až mi v hlavě zůstala jediná hmatatelná myšlenka. Jestli se blíží můj konec a už brzy mě ve své náruči sevře smrt, musím ještě jednou vidět toho muže v ledovém spánku.

Bylo naprosté šílenství probojovávat si cestu tou vřavou jen kvůli tváři nějakého spícího muže. Ale on byl jedinou věcí v mém životě, která mě nezanechávala v pocitu naprosté bezútěšnosti.

Do tváře mi vystříkla horká namodralá krev a já se odpotácela dál podél stěny. Někdo zakřičel mé jméno, někdo jiný mě chytil za mikinu, ze které jsem se složitě vyvlékla. Jako v transu jsem poskakovala vpřed, stále s myšlenkou na svůj cíl, zatímco kolem mě zhasínaly duše a každá z nich mi uštědřila bolestivou ránu v hlavě.

Měla jsem pocit, jako by se čas zpomalil, jako by se mi snažil zabránit dostat se do cíle.

Bolest v mém nitru se stávala nesnesitelnou.

Chodba najednou skončila a já nahmatala rozpraskané okraje štěrbiny před sebou. Lopotně jsem se protáhla mezi sutinami, zatímco mé vědomí se pomalu halilo do mlhy. Stejně jako toho dne ráno jsem na opačné straně sklouzla dolů po šterku a zůstala ležet na zádech, zatímco hluk kolem se vzdaloval a svět okolo mě se propadal do tmy.

4

40 ml

Kmým uším dolehlo hlasité burácení. Bylo tak intenzivní, že mi vibrovalo celé tělo.

Vníkala jsem jako z dálky – ani při vědomí, ani spící. Vzduch zalil proud hlasů. Slova, která se mi vkrádala do hlavy a zase se rozplývala, aniž bych jim rozuměla.

„Je zraněná?“

„Je nemocná!“ odpověděl Boz. Jeho krutý hlas se mi provrtával do lebky.

„Cože?“

Pak dunění ustalo. Kov zaskřípal o kov a suť se pode mnou o kus sesunula.

Chtěla jsem otevřít oči, ale pokaždé, když jsem se o to pokusila, mě bodlo ostré světlo. Nemohla jsem se pořádně nadechnout. Všechno mě páliło, všechno mě bolelo.

Mé tělo se bez vlastního přičinění začalo pohybovat. Kdo si mě zvedl, hlava mi spadla nazad a bezvládně se pohupovala sem a tam.

„Proč tam vůbec lezla?“

„To zjistíme pozdějc. Teď ji musíme dostat na ošetřovnu. A doufat, že se probere dřív, než nám Erikson vykrvácí. Ta holka je k ničemu!“ spílal Boz a odplivl si.

V nose mě zašimral kovový pach krve a hlasy se začaly zase pomalu vzdalovat.

„Holka pitomá,“ ozval se vedle mého ucha Cobalův hlas, zatímco se mi do zad zabodávaly šupiny jeho krunýře.

Kdesi zaskřípaly dveře, opodál něco cvaklo. Nemohla jsem se pořádně nadechnout.

„Dayo,“ uslyšela jsem své jméno jako v mlze a věděla, že už ho slyším vyslovit poněkolikáté. Usilovně jsem se snažila otevřít oči. Víčka se mi zachvěla, ale nedokázala jsem sebrat potřebnou sílu. Dýchala jsem mělce, příliš mělké nádechy dodávaly do mých plic sevřených křečí jen málo vzduchu.

„Kde máš ty svoje léky? Dayo!“ naléhal Cobal, zatímco já se snažila přimět rty k pohybu. Kde mám léky? Vím to? Dokážu si vzpomenout včas?

Před očima se mi v hlavě zformoval obraz. Lahvička se žlutou tekutinou. Přikázala jsem svému hlasu, aby začal fungovat. Třikrát, možná dokonce čtyřikrát jsem se musela nadechnout, abych získala dost vzduchu na to vydat nějaký zvuk.

„Police... Žlutá lahvička,“ vydechla jsem a přidušeně zalapala po dechu. „D34F... 40 ml.“

Znovu se mi zatmělo před očima, mé vědomí odplulo někam do nicoty a já si nebyla jistá, jestli se ho vůbec chci pokoušet zastavit. Mou mysl ovládla lhostejnost, vemlouvala mi, že je všechno zbytečné a že bych udělala nejlíp, kdybych to tady a teď skončila.

Ztratila jsem odvalu, vůli žít, a byla jsem připravená se definitivně odpoutat, když se v mé mysli objevila jiskřička duše. Jen jedna, hluboko pode mnou, osamělá a vyrovnaná. Okamžitě jsem věděla, že je to *on*.

„Dayo!“ K mým uším dolehl křik, ve kterém už nebylo vůbec nic lidského, ale připomínal spíš syčení. „Co s tím mám dělat?“ Někdo mnou zatřásl, vytrhl mě z propasti, nad níž jsem se vznášela a na jejíž dno jsem hleděla.

Další dva nádechy. „Do... ží-ly.“ Ta slova mi vyklouzla přes rty a rozpadla se na částčky bezvýznamnosti.

„Do prdele! To snad... Do prdele!“ zaklel Cobal. „Vezmi injekční stříkačku a natáhni do ní 40 ml toho sajrajtu!“

„Jak se to dělá?“ postěžoval si jiný hlas, ale než jsem ho stačila komukoliv přiřadit, znovu jsem ztratila vědomí a odplula někam pryč. Pryč od toho všeho, pryč z tohotohle místa, které pro mě znamenalo nic než utrpení a osamění. Prostě pryč.

Teprve píchnutí v předloktí a klokotavé šumění v mém těle mě přivedly zpátky k vědomí. Zděšeně jsem otevřela oči.

Svalové relaxanty uvolnily křeče, jako když blesk prořízne noční oblohu, plíce se mi napnuly tak, že jsem se bála, aby mi neroztrhaly hrudník, a srdce mi chvíli nepravidelně poskakovalo, než našlo zpátky svůj pravidelný rytmus.

Cobal stál hned vedle mě, sledoval mě svýma zelenýma ještěřčíma očima, a když jsem sebou najednou prudce škubla, zabránil tomu, abych z ošetřovacího lůžka spadla na zem.

Nefrot mi vytáhl jehlu z předloktí a vypadal trochu vyděšeně. Byl ještě dost mladý, život ho zatím nestačil úplně zocelit. Vlastně jsem ho měla ráda, i když jeho touha po uznání šéfa našeho klanu mi připadala ubohá.

„Dayo?“ oslovil mě Cobal znovu a já zmateně zamrkala. Otočila jsem k němu hlavu a cítila, jak se mi přitom napíná každý sval a každíčka šlacha.

Zatraceně, takhle mizerně jsem se už dlouho necítila.

„Potřebujeme tě!“ zapřísahal mě ještěroid a ustoupil stranou, abych viděla na sousední lehátko vzdálené sotva dva metry.

Ještě štěstí, že jsem s úklidem ošetrovny po Krungově řádění začala hned včera.

Na sousedním lehátku ležel Erikson a z boku mu trčela tyč o délce paže. Nehýbal se, jen hrudník se mu téměř neznatelně zvedal a klesal.

Ale jeho duše tu ještě byla s námi, i když jen velmi slabá. Život z něj vyprchával a mně zbývalo nanejvýš pár minut na to, abych podnikla něco, co by ho mohlo zachránit.

„Pomoz mi vstát,“ požádala jsem Cobala. Okamžitě zareagoval. Zvedl mě do sedu, pomohl mi přehodit nohy přes okraj lehátka a pak mě na ně vytáhl.

Snažila jsem se udržet rovnováhu, ale mé dolní končetiny mě nechtěly poslouchat a stále znovu se mi podlamovala kolena.

Nefrot ke mně přispěchal a objal mě svou silnou paží kolem pasu. Bylo mi nepříjemné, že se mě dotýká, ale pokud jsem se chtěla pokusit zachránit Eriksona, neměla jsem na vybranou.

Pomohli mi se k němu dostat a podpírali mě, zatímco jsem si nechala podat nůžky a začala vystříhávat oblečení kolem jeho rány.

Ta tyč musela ven. To by ovšem znamenalo další ztrátu krve a ta by v téhle fázi vyústila v jistou smrt. Zoufale jsem zavřela oči, abych odstínila bolest ve svých svalech a kloubech. Bolest, která mi ochromovala myšlenky, přestože léky v krvi můj stav každou vteřinou zlepšovaly.

Problémem i řešením tu byla krev.

„Je to avencián,“ poznamenala jsem sama pro sebe, aby to došlo i mé hlavě. Obrovské zvlněné uši a obzvlášť výrazný kostěný výběžek na čele byly dostatečnými důkazy. Byl ovšem taky jediným zástupcem svého druhu, kterého jsme na planetě měli, takže jsem potřebovala někoho jiného, jehož krev by byla s tou jeho kompatibilní.

Usilovně jsem přemýšlela, ale mé myšlenky se táhly jako želé. Eriksonova krev byla našedle zelenavé barvy. Čí krev má podobné složení?

„Šakaliáni,“ uvědomila jsem si konečně a po těle mi naskočila nepřijemná husí kůže. „Potřebuju Krunga!“ řekla jsem nahlas. Cobal na mě vykulil oči. Kdo ví, co si v tu chvíli myslel, ale nejspíš jsem byla radši, že to nevím. „Potřebuju ho, aby daroval krev! Přiveďte ho sem, než Erikson zemře!“

Cobal mě pustil a spěšně opustil místnost. Vyčerpaně jsem se sesunula na Nefrota, který mě objal i druhou paží, takže jsem byla přitisknutá k jeho hrudi. Rozpačitě si odkašlal a pomohl mi se posadit zpátky na lehátko, zatímco se díval všude kolem, jen ne na mě.

Jeho duše byla rozbouřená, jeho slabiny o sobě daly vědět a já mohla pozorovat hormony nasáklé emoce v jeho duši, které se zdály být pro muže stejně normální jako touha po jídle a dýchání.

A to i přesto, že tu Erikson ležel na pokraji smrti. Jenže smrt tady beztak číhala na každém rohu. Tak proč mě lhostejnost ostatních pořád ještě překvapovala?

„Kolik ti je vlastně let, Dayo?“ zeptal se mě zničehonic, aniž by se na mě podíval.

Udiveně jsem v jeho nitru sledovala, jak se téměř až ctnostně snaží potlačit tělesnou přitažlivost, kterou ke mně cítil, a zadusit silou vůle vzednutí emocí ve své duši.

Přesto jsem na jeho otázku neodpověděla. Až doposud mě vždycky oslovoval *lil'Pid* stejně jako ostatní a nelíbilo se mi, že se to na jednou změnilo.

„Podej mi z tamhleté skříňky lahvičku s dezinfekcí, krabici s obvazovým materiálem a chirurgické nástroje.“ Ukázala jsem příslušným směrem a Nefrot spěchal splnit můj pokyn.

Krung vstoupil na ošetřovnu s tak širokým úsměvem na tváři, že se mi při tom pohledu udělalo špatně.

„Prý potřebuješ moji krev?“ zeptal se, zatímco mě hltal očima. Cítil se mocný, protože měl něco, co jsem potřebovala, a protože si myslel, že by z toho pro něj mohl koukat výhodný obchod.

Ale takhle by to nešlo!

„Erikson ji potřebuje. Vyhrň si rukáv,“ poručila jsem bez jakékoliv emoce a přistrčila k němu převrácený kbelík, aby si sedl.

„Víš, co za to dostanu?“ naznačil. Nefrot vypadal, že mu vypadnou oči z důlků. Otočila jsem se k nim oběma zády a vyhrabala z krabice s obvazovým materiálem, který jsem ještě nestačila roztrdit, žilní katetr a kousek gumové hadičky.

Teď už jsem zase byla schopná samostatně stát, jen jsem si musela dávat pozor na prudké pohyby, aby bolest znovu nezesílila nebo abych se neskácela.

„Eriksonův nehynoucí vděk a od Boze poplácání po rameni. A teď už si konečně sedni!“ poručila jsem tichým, ale ostrým tónem.

Krungův úsměv se vytratil. Posadil se, a když ho Cobal zpražil temným pohledem, dokonce si vyhrnul rukáv. Ještě že tu ještěroid zůstal s námi.

„Já tě dostanu, ty mrcho. A pak bude to tvoje panenské tělíčko moje!“ zavrčel mi šakalián do ucha, když jsem se k němu přiblížila, utáhla gumičku kolem jeho paže a pak mu předloktí vydezinfikovala sterilní gázou. Nepříliš jemně jsem mu zabodla jehlu do masa a vzápětí ji drsně přelepila náplastí.

Při odporné představě, kterou vyprodukovala má fantazie, jsem se zlehka otrásla, ale ovládla jsem se.

Jestli mě nějaká situace naučila, že přece jen tahám za delší konec provazu, pak to byla rozhodně tahle. Tolikrát jsem si o sobě myslela, že jsem příliš malá a slabá. Ale chybělo mi jen trochu sebevědomí a špetka poznání. Protože pak se objeví někdo s železnou trubkou vraženou mezi žebra, a ze mě je najednou člověk, který rozhoduje o životě a smrti. Beze mě by byl Erikson mrtvý. Stejně jako spousta dalších mužů.

Možná mě až doteď nechávali v klidu a bez poskvrny ne proto, že by mě považovali za malou holku, ale proto, že jsem byla ta se

skalpelem. Tohle pro mě byla úplně nová úvaha, ale rozhodně se mi zamlouvala. A dodala mi čerstvou sílu.

„To neuděláš,“ prohlásila jsem a přitáhla si k sobě jednu z hadiček trčících z přístroje na čištění krve, abych ji připojila k jehle. Sundala jsem z odběrové jehly krytku a hadičku připojila.

„To si piš, že udělám, protože...,“ začal Krung o něco hlasitěji, ale já ho okamžitě přerušila a zapnula přístroj. Ten mu začal odebírat krev ze žil, až zalapal po dechu.

„Ale neuděláš. Protože dřív nebo později budeš možná i ty ležet tady na tomhle lehátku. A pak budeš zpytovat svědomí, jestli jsi na mě byl dost milý,“ zašeptala jsem a zkontrolovala hodnoty na displeji, než jsem krev pustila do Eriksonových cév. Přístroj krev propláchl, nepatrně ji upravil, aby nedošlo ke komplikacím v souvislosti s Rh faktorem, a pak jsem stiskla další tlačítko.

Nezbývalo mi než doufat, že to bude opravdu fungovat tak, jak jsem si představovala.

Krung semkl rty do tenké čárky, ale už znovu nepromluvil ani se nepohnul. Alespoň to byl malý úspěch.

Znovu jsem si vydezinfikovala ruce, přitáhla si vozík se šitím a dalším vybavením na ošetření ran a zhluboka se nadechla.

Všechno bylo připravené. Cobal byl můj strážce, Nefrot můj asistent.

A tak jsem se oběma rukama chopila trubky.

5

Vynalézavost

Zrovna jsem si umyla ruce a pověsila operační zástěru na háček na stěně, když se otevřely dveře. Dovnitř vešli dva muži a mezi sebou nesli podlouhlou kovovou bednu.

Okamžitě jsem ji poznala. Byla to jedna z kryokapslí ze skladu za zasypanou chodbou. Tělem mi projel šok, a než jsem se nadechla, abych si postěžovala na hluk, který u toho nadělali, zarazila jsem se.

Odstranění tyče proběhlo relativně obstojně, zatím jsem se mohla chlubit alespoň tím, že je Erikson stále naživu. Krunga už jsem poslala pryč a Cobal s Nefrotem před chvilkou taky odešli, aby Eriksonovi připravili pokoj, kde se bude zotavovat.

Ale myšlenka na tu krásnou tvář, na toho muže v ledu mě přiměla na všechno ostatní zapomenout. Jak mohli ty kapsle objevit?

Boz vešel dovnitř s hrdě vypjatou hrudí. Očividně byl ze svého nálezu ohromně nadšený. Při pokusu mě zachránit zřejmě prorazili stěnu, čímž získali přístup do spodních pater.

Takže jsem za jejich objevení nejspíš mohla já sama. Co mě to vůbec napadlo, proběhnout bojištěm a chtít zmizet ve škvíře ve zdi?

Dovnitř teď vstoupili dva z Bozových mužů s další kapslí a můdar mi už jen potvrdil to, čeho jsem se obávala – našli je všechny a teď je přenášejí sem nahoru.

„Boží?“ oslovila jsem ho a pomalu došla až k němu. „Co to děláš?“ zeptala jsem se opatrně. Bylo mi jasné, že udělám líp, když budu dělat hloupou. Kdyby tušil, že jsem o těch kapslích věděla, stejně jako o všech ostatních *pokladech* ve spodní části vězení, nepochybně by z toho vznikly jen ještě větší mrzutosti.

„Máš ty vůbec ponětí, co to je?“ vybafl na mě a zaujal dramatickou pózu. Přistoupila jsem blíž, tvářila se, jako bych ty kapsle viděla poprvé v životě, a naklonila se nad zaprášené sklo. Zběžně jsem ho otřela a ucítila téměř zklamání, když jsem za ním nespátrila *jeho*.

Byl to taky muž, ale jeho rysy byly v porovnání s *ním* poněkud hrubší, i když mě už poněkoliakáté zaskočila jejich souměrnost.

„Zmrazení lidé?“ zkusila jsem to nejevidentnější, co mě v tu chvíli napadlo.

Boz se hlasitě rozesmál. „Jo! Zmrzlí lidi. Ale ne jen tak ledajaký,“ pochlubil se a já nastražila uši. Tohle totiž znamenalo, že Boz o těch lidech ví něco, co já ne, a já jsem dychtivě zatoužila se to dozvědět.

„Tohle jsou totiž beta humanoidi! Geneticky vyšlechtěný zabijáci z doby před válkami o Smlouvu. Vlastně nadlidi, pokud chceš,“ dal se do vysvětlování a jeho hlas postupně nabíral na intenzitě.

V jeho očích byly tyhle kryokapsle nález století a já cítila, jak z něj vyzařuje zlomyslná radost, ani jsem se na něj nemusela podívat.

„Byli tak nebezpečný, že se prakticky nedali ovládat. Časem je všechny pozabíjeli nebo zavřeli do genetických laboratoří,“ pokračoval ve vyprávění.

Pokusila jsem se představit si to, ale nedařilo se mi to. V životě jsem neslyšela o žádných válkách o Smlouvu nebo jakýchsi genetických laboratořích.

„Jestli je zabili, tak jak to, že tihle ještě žijí?“ zeptala jsem se téměř neslyšně, vlastně spíš sama pro sebe, než že bych od Boze čekala odpověď.

Hlava mi z toho šla kolem. Představa, že se jedná o geneticky vyšlechtěné lidi, mnou otřásla, ale vzápětí mi konečně alespoň došlo, proč jejich vzhled dosahuje takřka dokonalosti.

„Kdo ví. Ale osud nám tím prokázal velkou laskavost. Tihle zabijáci jsou naše šance a ty je pro mě rozmrazíš!“

Zmateně jsem zamrkala, abych se probrala ze svých úvah. „Cože? Já je nemůžu rozmrazit!“ vykřikla jsem zděšeně a ucouvla od kryokapsle, jen abych zády vrazila do jiné, kterou sem mezi tím přinesli.

A dvěma právě pronášeli další.

„Nemám na to vybavení a navíc...“, snažila jsem se bránit. Sama jsem si nedovedla vysvětlit, proč mám takový strach z toho, že bych toho muže s dokonalou tváří přivedla zpátky k životu.

Boz mě však okamžitě přerušil: „Tak koukej rychle něco vymyslet! Chci tyhle vojáky pro svoji novou armádu. A pak ty otravný pouštní klany vyřídíme jednou provždy a vezmem si, co nám patří!“ zaburácel a jeho muži, kteří přinášeli další kapsle, nadšeně zajásali.

„Tentokrát už vážně přestřelili! Za tu drzost, že nám sem vlezli, draze zaplatí!“

Další jásos.

Erikson na lehátku zasténal.

Odlepila jsem svůj pohled od kryokapslí a pokusila se k němu dostat, což vzhledem ke všem těm kapslím kolem nebylo zrovna snadné. Zkontrolovala jsem mu pulz, změřila teplotu a chvíli pozorovala plápolání jeho duše, která se ještě nevzpamatovala z kritického stavu. Odvádělo mě to od myšlenek na bojovníky a současně mi to přidělávalo další starosti.